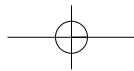
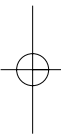
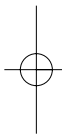

Υπηρεσία Εκδόσεων
Publications.eu.int

ISBN 92-894-6882-3

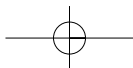
9 789289 468824 >

'Ομορφα που είναι τα χελιδόνια!

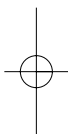
Ευρωπαϊκή Επιτροπή

ΤΗ έκδοση αυτή πραγματοποιήθηκε από την ΓΔ Περιβάλλον, σε όλες τις επίσημες γλώσσες της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Διατίθεται επίσης στην ιστοθέση του Διαδικτύου (internet) για τους νέους και το περιβάλλον, της ΓΔ Περιβάλλον: http://europa.eu.int/comm/environment/youth/index_gr.html

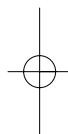
Σενάριο: Benoît Coppée
Εικονογραφίες: Nicolas Viot
Τεχνική παραγωγή: Qwentès KANTOR

Η Άμεση Ευρώπη είναι μια υπηρεσία που σας βοηθά να βρείτε απαντήσεις στα ερωτήματά σας για την Ευρωπαϊκή Ένωση

Ένας νέος αριθμός δωρεάν τηλεφωνικής κλήσης:

00 800 6 7 8 9 10 11

Περισσότερες πληροφορίες για την Ευρωπαϊκή Ένωση παρέχονται από το Internet μέσω του εξυπηρετητή Europa (<http://europa.eu.int>).

Βιβλιογραφικό δελτίο υπάρχει στο τέλος του τεύχους.

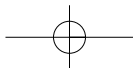
Λουξεμβούργο: Υπηρεσία Επίσημων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, 2004

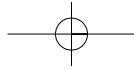
ISBN 92-894-6882-3

© Ευρωπαϊκές Κοινότητες, 2004
Επιτρέπεται η αναπαραγωγή με αναφορά της πηγής.

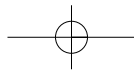
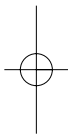
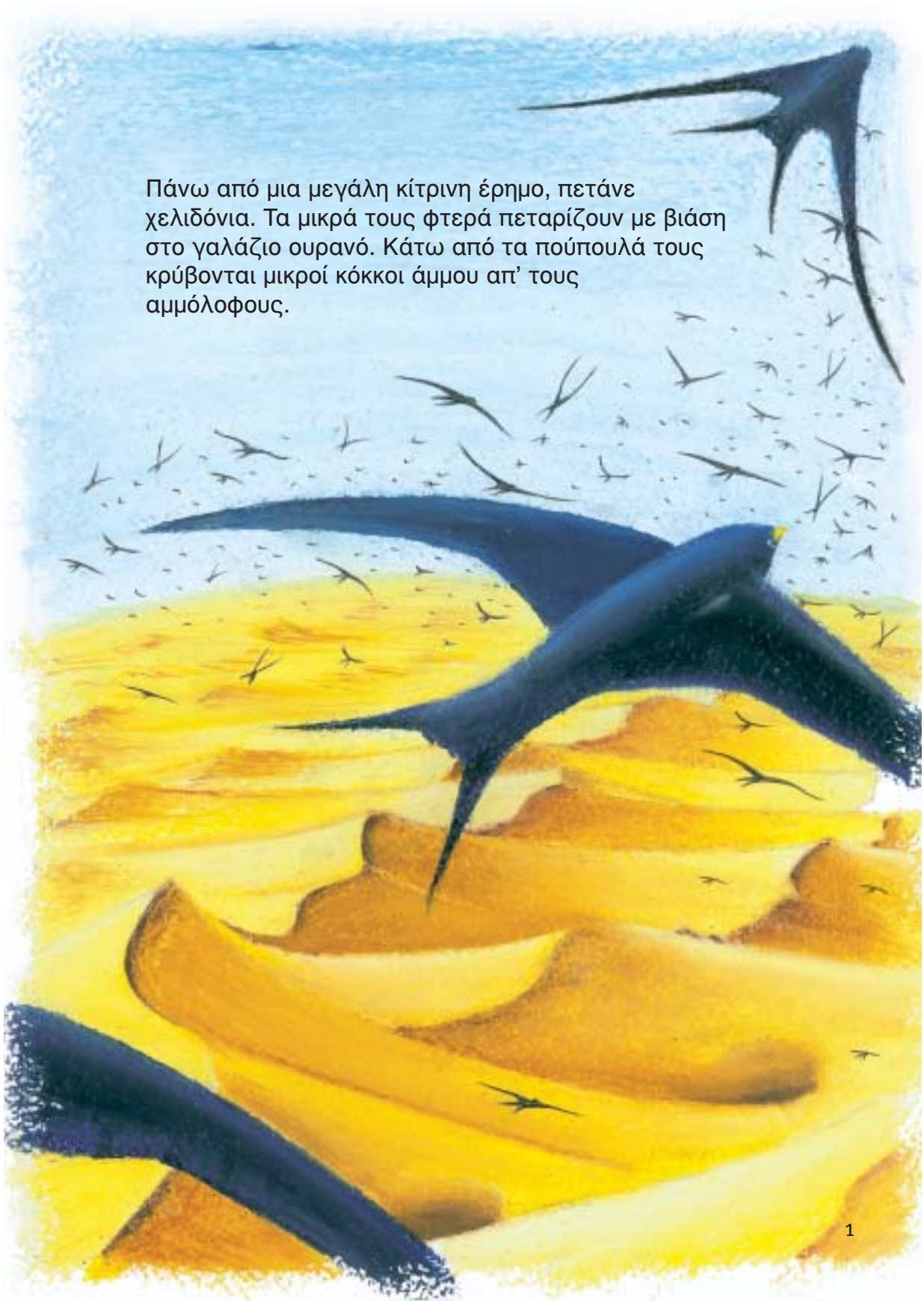
Printed in Belgium

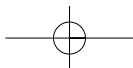
Τυπωμένο σε ανακυκλωμένο χαρτί

Πάνω από μια μεγάλη κίτρινη έρημο, πετάνε
χελιδόνια. Τα μικρά τους φτερά πεταρίζουν με βιάση
στο γαλάζιο ουρανό. Κάτω από τα πούπουλά τους
κρύβονται μικροί κόκκοι άμμου απ' τους
αμμόλοφους.

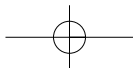
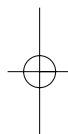
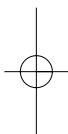

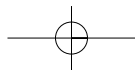

Πετάνε, πετάνε, πετάνε... Όμορφα που είναι τα
χελιδόνια. Βγάζουν σκόρπιες μικρές φωνούλες που πάν'
να πουν:

- Ας βιαστούμε! Αργήσαμε! Οι φίλοι μας σχεδόν
φτάσανε! Ας βιαστούμε!

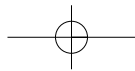
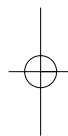
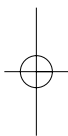
Γιατί έτσι ταξιδεύουν τα χελιδόνια. Από τις πράσινες
εξοχές πάνε στις ερήμους. Από τις ερήμους πάνε στις
πράσινες εξοχές. Οι άνθρωποι αυτό το λένε:
"Αποδημίες". Τα χελιδόνια το λένε: "Μ' αρέσει να
ταξιδεύω! Κατοικώ στο μέρος του κόσμου που μου
ταιριάζει καλύτερα! Τη στιγμή που μου ταιριάζει
καλύτερα!"

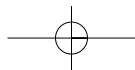

Την ίδια ώρα, ένα απαλό αεράκι γλιστράει στους δρόμους της Μερλινούπολης. Είναι άνοιξη. Όλοι μοιάζουν ευτυχισμένοι, αλλά ο Θωμάς είναι ανήσυχος. Εδώ και κάμποσες μέρες παρατηρεί τον ουρανό. Περιμένει την επιστροφή των χελιδονιών. Όμως, ο ουρανός παραμένει σιωπηλός. Κανένας ήχος χελιδονιού. Τίποτα. Μονάχα η σιωπή. Η ανησυχητική σιωπή ενός ουρανού χωρίς πουλιά. Έξαφνα, στο γαλάζιο ουρανό, ο Θωμάς βλέπει μια παράξενη κιτρινοκόκκινη σφαίρα.

- Άλλο και τούτο πάλι! Ένα αερόστατο! λέει ο Θωμάς.

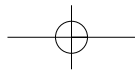
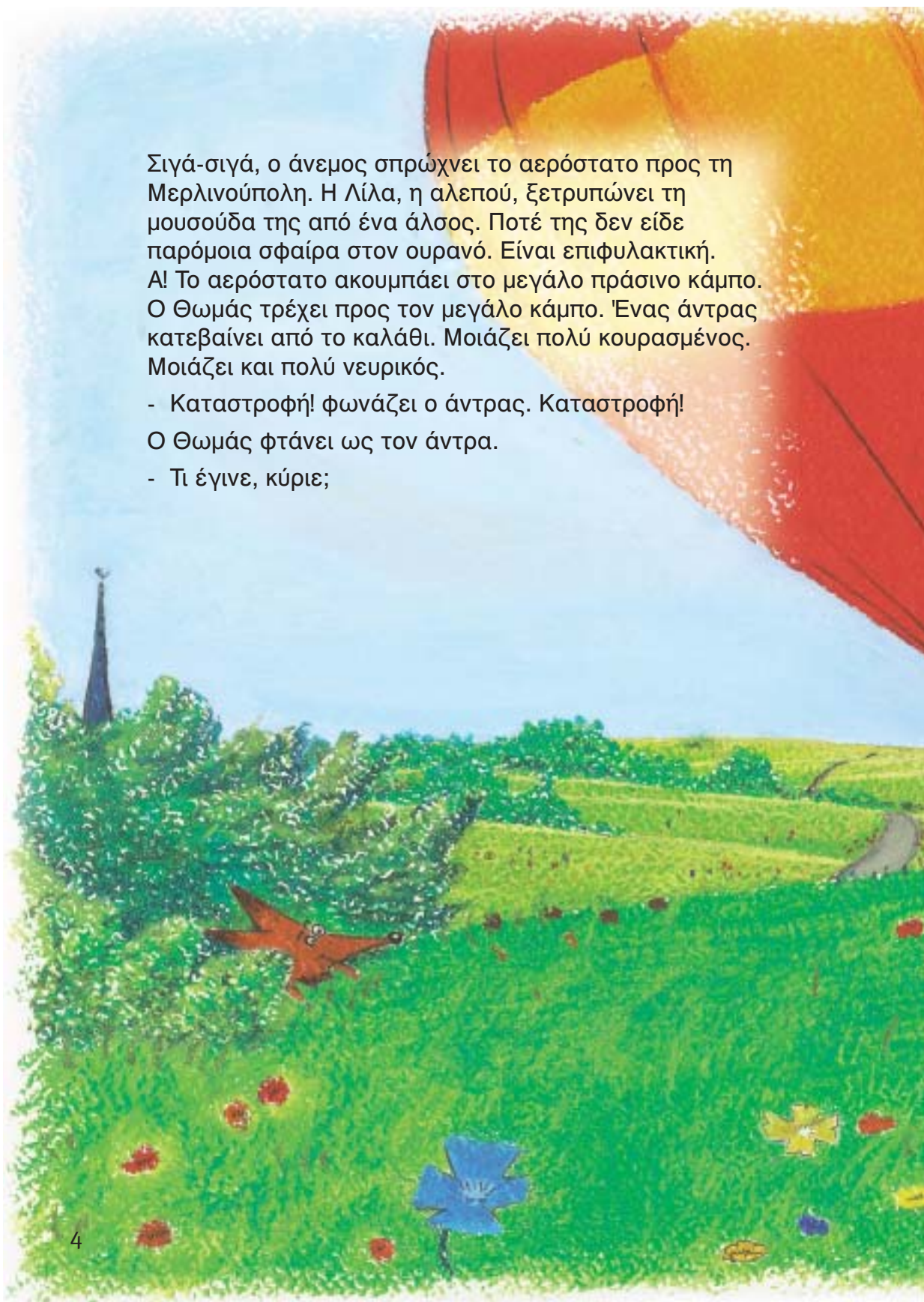

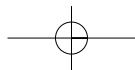
Σιγά-σιγά, ο άνεμος σπρώχνει το αερόστατο προς τη Μερλινούπολη. Η Λίλα, η αλεπού, ξετρυπώνει τη μουσούδα της από ένα άλσος. Ποτέ της δεν είδε παρόμοια σφαίρα στον ουρανό. Είναι επιφυλακτική. Α! Το αερόστατο ακουμπάει στο μεγάλο πράσινο κάμφο. Ο Θωμάς τρέχει προς τον μεγάλο κάμφο. Ένας άντρας κατεβαίνει από το καλάθι. Μοιάζει πολύ κουρασμένος. Μοιάζει και πολύ νευρικός.

- Καταστροφή! φωνάζει ο άντρας. Καταστροφή!

Ο Θωμάς φτάνει ως τον άντρα.

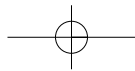
- Τι έγινε, κύριε;

Ο άντρας βγάζει ένα πανέρι λυγαριάς από το καλάθι του αερόστατου. Ο Θωμάς γουρλώνει τα μάτια του για να δει. Α! Μέσα στο πανέρι της λυγαριάς υπάρχουν τέσσερα πανέμορφα χελιδόνια. Όμως, μοιάζουν εξαντλημένα. Μοιάζουν πεθαμένα στην πείνα.

- Είναι άρρωστα; ρωτάει ο Θωμάς.
- Όχι, αποκρίνεται ο άντρας. Είναι πολύ, πολύ κουρασμένα. Και πεινάνε πολύ. Τα βρήκα εκεί ψηλά στον ουρανό. Στροβίλιζαν, στροβίλιζαν, στροβίλιζαν. Είχαν χαθεί. Ψάχνανε για νερό και για τροφή. Δεν ξέρανε πού να πάνε! Ήρθαν και κάθισαν στο καλάθι του αερόστατού μου!

Στο μεταξύ, από το άλσος που ήταν κρυμμένη, η Λίλα, η αλεπού, είδε τον φίλο της τον Θωμά. Σιγά-σιγά, διασχίζοντας τον μεγάλο κάμπο, κατευθύνθηκε προς το κιτρινοκόκκινο αερόστατο.

- Προσοχή! φωνάζει ο άντρας. Προσοχή! Έρχεται μια αλεπού! Πρέπει να προστατέψουμε τα χελιδόνια! Προσοχή!
- Μη φοβάστε! λέει ο Θωμάς. Είναι η Λίλα, η καλύτερή μου φίλη!
- Ε; κάνει ο άνθρωπος... Αλήθεια; Κι εσένα πώς σε λένε;
- Θωμά.

Η Λίλα φτάνει ως τον Θωμά. Η Λίλα κοιτάζει τα τέσσερα χελιδόνια.

Χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά, χίλια χελιδόνια της μεγάλης κίτρινης ερήμου διέσχισαν τη θάλασσα. Πετάνε στον απέραντο ουρανό. Περνάνε πάνω από μεγάλους κάμπους. Πάνω από μεγάλες πόλεις. Τα χελιδόνια μιλάνε. Οι φωνές τους εκφράζουν χίλιες έγνοιες. Οι φωνές τους είναι φωνές συναγερμού. Λένε:

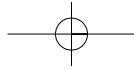
- Δεν υπάρχουν πια έντομα στους κάμπους! Δεν έχουμε τίποτα πια να φάμε!
- Γιατί δεν υπάρχουν πια έντομα; ρωτάει μια μικρή φωνούλα.
- Ποιος να ξέρει! αποκρίνονται όλες οι φωνές. Όμως... Α! Κοιτάξτε! Εκεί! Τρακτέρ ραντίζουμε τους κάμπους! Τι τρέχει;

Την ίδια στιγμή, ο άνθρωπος του αερόστατου παίρνει ένα μικρό κουρασμένο χελιδόνη στη μεγάλη του παλάμη. Καρφώνει τα μάτια του στα μάτια του Θωμά. Λέει:

- Αυτό το χελιδόνη πεινάει, Θωμά. Οι άνθρωποι θέλουν να έχουν όμορφους κάμπους χωρίς έντομα... Οπότε, για να σκοτώσουν τα έντομα, ραντίζουνε τους κάμπους τους με φάρμακα. Αυτό είναι καλό. Όμως έξαφνα, τα πουλιά δεν έχουν τίποτα πια να φάνε. Ή... σχεδόν τίποτα πια. Αυτό είναι καταστροφικό.

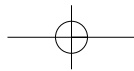
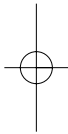

Ο Θωμάς στρέφεται στη Λίλα.

- Λίλα! Γρήγορα! Τρέξε να βρεις έντομα για τα τέσσερα χελιδόνια μας! Υπάρχουν στο μεγάλο δάσος! Τρέχα, Λίλα! Τρέχα, φιλενάδα μου!

Η Λίλα καταλαβαίνει. Τρέχει προς το μεγάλο δάσος.
Ο άντρας κοιτάζει ακόμα τον Θωμά.

- Δυστυχώς, Θωμά, δεν είναι μόνον αυτό. Υπάρχει κι άλλο ένα πρόβλημα...
- Κι άλλο πρόβλημα; ανησυχεί ο Θωμάς.

Εκείνη τη στιγμή, χιλιάδες χιλιόμετρα πέρα, τα χίλια χελιδόνια κατευθύνονται προς ένα μέρος που το γνωρίζει το πιο γέρικο από αυτά. Η φωνή του πιο γέρικου χελιδονιού λέει:

- Ξέρω ένα μέρος υπέροχο όπου υπάρχει νερό! Είναι ένας πολύ μεγάλος βάλτος! Περνάω από κει κάθε χρόνο! Ελάτε! Έχετε μου εμπιστοσύνη! Υπάρχουν εκεί έντομα και νερό, πολύ νερό! Θα σωθούμε!

Και πετάνε, πετάνε, τα χελιδόνια προς εκείνο το μέρος.
Έχοντας εμπιστοσύνη. Το πιο γέρικο χελιδόνι ελπίζει, με
όλη τη δύναμη της μικρής του καρδιάς, ο βάλτος να είναι
ακόμα εκεί. Το πιο γέρικο χελιδόνι φοβάται. Φοβάται
πολύ. Αλλά δεν το λέει σε κανένα.

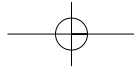
Στο μεγάλο πράσινο κάμπο με τις μυρωδιές της άνοιξης, ο άντρας πιάνει τον ώμο του Θωμά. Το χέρι του τρέμει λίγο.

- Τι συμβαίνει; ρωτάει ο Θωμάς. Ποιο είναι το άλλο πρόβλημα που θέλατε να μου πείτε;

Ο άντρας κοιτάζει τον ουρανό, τα δέντρα, τα τέσσερα χελιδόνια και έπειτα τα μάτια του Θωμά. Λέει:

- Στο δρόμο των χελιδονιών, υπάρχει όλο και πιο λίγο νερό. Όλο και πιο λίγο μπορούν να πίνουν. Γιατί στους βάλτους, οι άνθρωποι προτιμούν να χτίζουν σπίτια ή να φτιάχνουν αυτοκινητόδρομους ή παιδικές χαρές...

- Στους βάλτους; Α! Εγώ τους λατρεύω τους βάλτους! λέει ο Θωμάς. Εκεί βρίσκεις γυρίνους, βατράχους, αράχνες του νερού... Πόσο μ' αρέσει να περπατάω στη λάσπη των βάλτων!

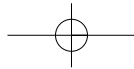

Ο άντρας χαϊδεύει τα μαλλιά του Θωμά. Λέει:

- Αχ, αχ, αχ... Θωμά, μου φαίνεται πως είσαι σπουδαίος εξερευνητής! Πέρα απ' όλα όσα λες, οι βάλτοι δίνουν νερό και τροφή σε πολλά πουλιά! Όταν γυρνάνε από τις αποδημίες τους, τα χελιδόνια ταξιδεύουν από βάλτο σε βάλτο... Όμως...

Ο άντρας κοιτάζει τα τέσσερα κουρασμένα χελιδονάκια. Συνεχίζει τη φράση του.

- Αν δεν υπάρχουν πια βάλτοι... Πού θα βρούνε νερό, τα χελιδόνια;

Εκείνη τη στιγμή, η Λίλα, η αλεπού, γυρνάει από το μεγάλο δάσος. Είναι μούσκεμα. Σα να διέσχισε έναν ποταμό. Πλησιάζει σιγά-σιγά τα τέσσερα χελιδόνια. Ο άντρας φοβάται. Ο Θωμάς λέει:

- Μη φοβάστε. Η Λίλα θα τα φροντίσει πολύ τα πουλιά, κύριε.

Η Λίλα στέκεται μπροστά στα τέσσερα χελιδόνια. Ανοίγει ένα τεράστιο στόμα. Ο άντρας κάνει μια κίνηση τρόμου. Ακουμπώντας το χέρι στο μπράτσο του, ο Θωμάς του κάνει νόημα για μια ακόμα φορά να μη φοβάται. Τότε, η Λίλα, βγάζει τη μεγάλη ροζ γλώσσα της. Και πάνω στη γλώσσα της βρίσκονται είκοσι έντομα. Τα τέσσερα χελιδόνια βλέπουν τα έντομα. Σιγά-σιγά, το πρώτο χελιδόνι ακουμπάει το μικρό του ράμφος πάνω στη γλώσσα της Λίλας. Και γλουπ, ένα έντομο εξαφανίζεται. Τότε, το δεύτερο χελιδόνι ακουμπάει το μικρό του ράμφος πάνω στη γλώσσα της Λίλας. Και γλουπ, ένα δεύτερο έντομο εξαφανίζεται. Ο άνθρωπος του αερόστατου έχει δάκρυα στα μάτια. Γιατί είναι τόσο όμορφο αυτό. Τα τέσσερα χελιδόνια καταπίνουν τα είκοσι έντομα. Τότε, η Λίλα ξαπλώνει. Στο τρίχωμά της βρίσκονται ακόμα εκατό χιλιάδες σταγονίτσες νερού του ποταμού. Τα χελιδόνια καταλαβαίνουν. Το ένα μετά το άλλο ακουμπάνε πάνω στο τρίχωμα της αλεπούς. Κι εκεί, τα χελιδόνια πίνουν, πίνουν, πίνουν. Ο Θωμάς χαμογελάει.

- Σας είπα να μην φοβάστε, κύριε. Η Λίλα είναι η φίλη του κόσμου.

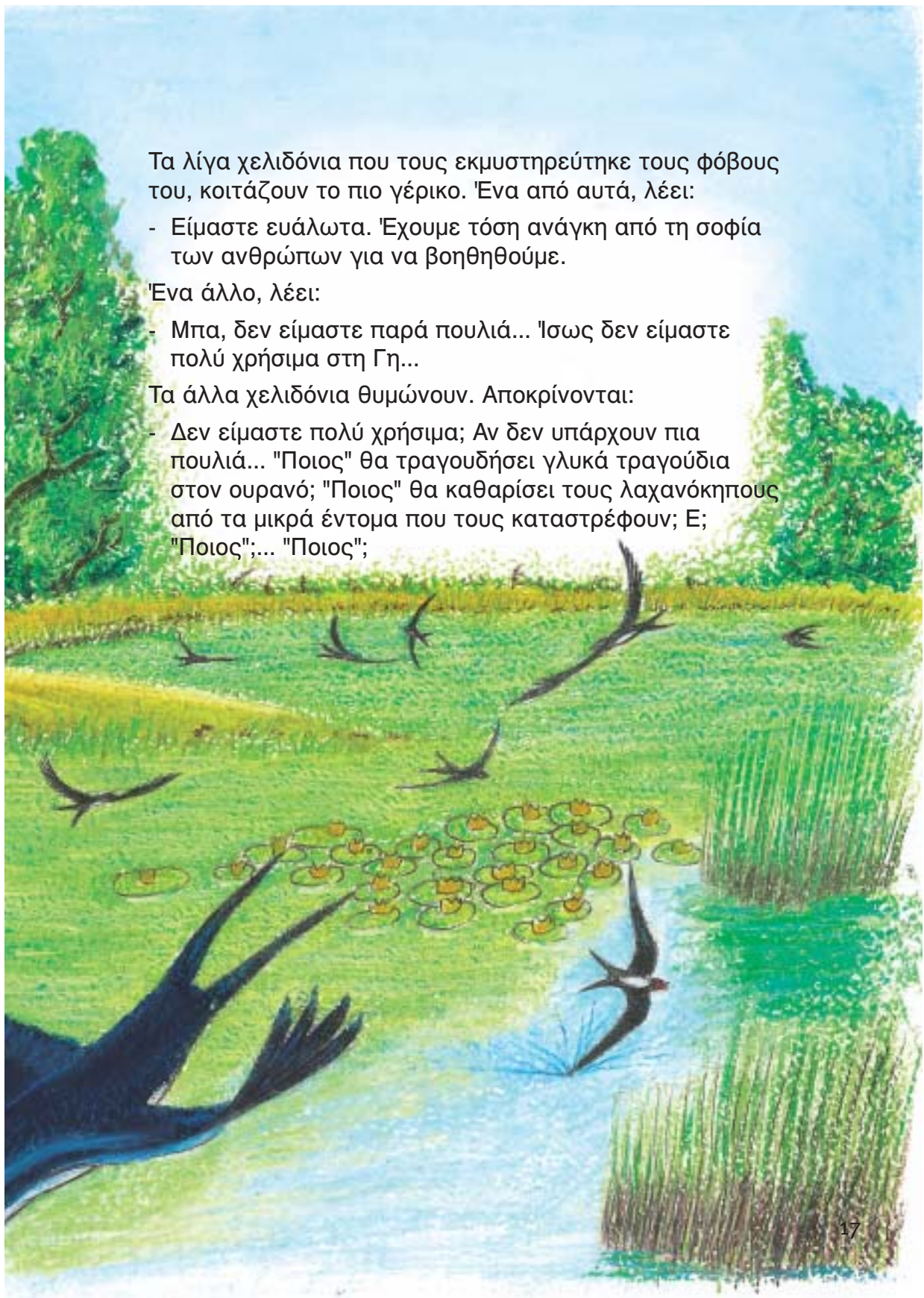

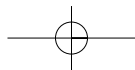
Εκείνη τη στιγμή, χιλιάδες χιλιόμετρα πέρα, τα χίλια χελιδόνια φτάνουν στο μεγάλο βάλτο που τον ήξερε το πιο γέρικο απ' αυτά. Οι χιλιάδες φωνούλες τους πετάγονται σαν χίλιες σπίθες. Οι φωνούλες τους λένε:

- Ζήτω! Σωθήκαμε! Επιτέλους, ένας βάλτος! Επιτέλους, νερό! Επιτέλους, έντομα! Ζήτω!

Τα χίλια χελιδόνια βουτάνε σαν χίλιες χαρούμενες φωνές προς το μεγάλο βάλτο. Πετάνε στην επιφάνεια του νερού. Επιτέλους, τροφή! Επιτέλους, νερό! Στην όχθη, το πιο γέρικο χελιδόνι εκμυστηρεύεται σε μερικά χελιδόνια:

- Αυτή τη φορά, σωθήκαμε. Αλλά από χρονιά σε χρονιά, οι δρόμοι μας γίνονται όλο και πιο δύσκολοι. Κι αν ο βάλτος δεν υπήρχε πια...; Αν είχαμε βρει στη θέση του είκοσι πέντε καινούργια σπίτια... Τι θα μπορούσαμε να απογίνουμε;

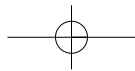

Τότε, στο μεγάλο πράσινο κάμπο της Μερλινούπολης, ο άντρας λέει:

- Θωμά, μόλις σώσαμε τέσσερα χελιδόνια. Χιλιάδες άλλα χελιδόνια σίγουρα θα 'ρθουν. Θα πεινάνε. Θα διψάνε. Έλα, θα σε πάρω στο αερόστατό μου. Θα πάμε να τα περιμένουμε εκεί πάνω. Για να τους δείξουμε τον πιο σύντομο δρόμο μέχρι το μικρό βάλτο του μεγάλου δάσους.

Ο Θωμάς κοιτάζει τη Λίλα. Λέει:

- Λίλα, παντοτινή μου φίλη, πήγαινε στο μικρό βάλτο του μεγάλου δάσους. Περίμενε τα χελιδόνια. Θα 'ρθούνε. Καλωσόρισέ τα. Οδήγησέ τα. Βοήθησέ τα. Εγώ, πάω στον ουρανό. Για να τους δείξω το δρόμο.

Στον
ουρανό, ο
άντρας κοιτάζει τον
Θωμά. Λέει:

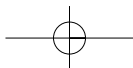
- Τα πουλιά είναι κάτι πιο πολύτιμο
από φίλοι. Είναι η ζωή μας, Θωμά.

Ο Θωμάς αποκρίνεται:

- Ναι. Τα πουλιά είναι η ζωή μας.
Α! Κοιτάξτε, κύριε! Εκεί! Εκεί! Εκεί!
'Ερχονται!

Πετάνε, πετάνε, πετάνε... 'Όμορφα
που είναι τα χελιδόνια. Η άνοιξη
έφτασε. Στο κατώφλι των σπιτιών
μας. Στο κατώφλι των ματιών
μας. Πετάνε, πετάνε, πετάνε...
'Όμορφα που είναι τα
χελιδόνια.

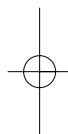
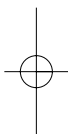
Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Όμορφα που είναι τα χελιδόνια!

Λουξεμβούργο: Υπηρεσία Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

2004 — 20 σ. — 16,2 x 22,9 cm

ISBN 92-894-6882-3

Η έκδοση διατίθεται δωρεάν, μέχρις εξαντλήσεως των αποθεμάτων, στην εξής διεύθυνση:

Commission européenne (Ευρωπαϊκή Επιτροπή)

Direction générale de l'environnement (Γενική Διεύθυνση Περιβάλλοντος)

Centre d'information (BU9 – 0/11) (Κέντρο Πληροφόρησης)

B-1049 Bruxelles

Fax: 32-2 299 61 98

E-mail: env-pubs@cec.eu.int

